02/08/2026

Αρχιερατική θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό του Αγίου Σάββα Κυριωτίσσης Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Κυριακή 2 Αυγούστου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων λειτούργησε και κήρυξε τον θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Σάββα (Κυριωτίσσης) Βεροίας.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Εἰ σύ εἶ, κέλευσόν με ἐλθεῖν πρός σε ἐπί τά ὕδατα».

Μία νυκτερινή συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τούς μαθητές του μᾶς περιέγραψε στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Ματθαῖος, συνεχίζοντας τήν ἀφήγηση τοῦ θαύματος τοῦ χορτασμοῦ τῶν πεντακισχιλίων ἀνδρῶν πού ἀκούσαμε στό εὐαγγέλιο τῆς περασμένης Κυριακῆς. Μία νυκτερινή συνάντηση πού

ἀποτελεῖ θά λέγαμε μία ἐξέταση πίστεως καί ἕναν ἔλεγχο ἀπιστίας.

Στή θάλασσα τῆς Γεννησαρέτ, μέσα στή νύκτα, οἱ μαθητές τοῦ Χριστοῦ δοκιμάζονται ἀπό τά κύματα. Ὁ Διδάσκαλός τους δέν εἶναι μαζί τους στό πλοῖο, καί αὐτοί ἀγωνιοῦν. Δέν μποροῦν νά πιστεύσουν ἀκόμη πώς, ἄν καί εἶναι ἀπών, γνωρίζει τί τούς συμβαίνει καί μεριμνᾶ γι᾽αὐτούς. Γι᾽ αὐτό καί ἐμφανίζεται ἐνώπιόν τους, «περιπατῶν ἐπί τῶν κυμάτων», καί τούς ἐνθαρρύνει καί τούς παρακινεῖ νά μήν φοβοῦνται.

Στό ἄκουσμα τῆς φωνῆς του οἱ μαθητές πιστεύουν ὅτι δέν εἶναι φάντασμα ἀλλά ὁ Χριστός. Ἕνας ὅμως θέλει νά τό ἐπιβεβαιώσει. Εἶναι ὁ Πέτρος, πού τολμᾶ νά ζητήσει ἀπό τόν Χριστό κάτι ὑπερβολικό προκειμένου νά πιστεύσει. «Ἐάν εἶσαι ἐσύ», τοῦ λέγει, «φώναξε με νά ἔλθω πρός τό μέρος σου περιπατώντας ἐπάνω στό νερό».

Δέν τοῦ ἀρκεῖ τό παράδοξο θέαμα πού βλέπει, τόν Χριστό δηλαδή νά βαδίζει ἐπάνω στήν τρικυμισμένη θάλασσας. Δέν τοῦ ἀρκεῖ νά ζητήσει κάποιο ἄλλο σημεῖο πού νά τόν πείσει ὅτι αὐτός πού βλέπει εἶναι ὁ Κύριος. Ζητᾶ κάτι περισσότερο. Ζητᾶ κάτι μεγαλύτερο. Ζητᾶ κάτι ἀδύνατο γιά τά ἀνθρώπινα δεδομένα. Ζητᾶ νά κάνει καί αὐτός ὅ,τι κάνει καί ὁ θεῖος Διδάσκαλος, νά βαδίσει ἐπάνω στά κύματα.

Καί ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συγκαταβαίνει στήν ἀνθρώπινη ἀδυναμία καί δυσπιστία τοῦ μαθητοῦ του. Ἱκανοποιεῖ τό αἴτημά του καί τόν καλεῖ νά βαδίσει πρός τό μέρος του. Συγχρόνως ὅμως ἐλέγχει τή δύναμη τῆς πίστεώς του καί κρίνει τήν ἀδυναμία της. Γι᾽ αὐτό καί, ὅταν ὁ Πέτρος, καθώς βαδίζει ἐπάνω στά κύματα, φοβᾶται καί ἀρχίζει νά καταποντίζεται, ὁ Χριστός τόν ἐπιπλήττει λέγοντας: «ὀλιγόπιστε, εἰς τί ἐδίστασας;» Ὀλιγόπιστε, γιατί δίστασες;

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά πού ὁ Χριστός μέμφεται τήν ὀλιγοπιστία. Δέν τοῦ ἀρκεῖ λίγη πίστη, ἡ ὁποία ἀφήνει περιθώρια καί γιά ἀμφιβολίες, γιά δυσπιστίες ἤ γιά ἄλλες παράλληλες πίστεις. Ὁ Χριστός ζητᾶ τήν ἀποκλειστικότητα τῆς πίστεως μας. Ζητᾶ νά τόν πιστεύουμε καί νά τόν ἐμπιστευόμαστε ἀπόλυτα, ἐάν θέλουμε νά ζοῦμε καί ἐμεῖς τά θαύματά του. Ὁ ἴδιος, ἄλλωστε, ρωτοῦσε συχνά τούς ἀνθρώπους, πού τόν παρακαλοῦσαν νά κάνει κάποιο θαῦμα, ἐάν ἔχουν πίστη, ἐνῶ ἄλλοτε ἐξηγοῦσε στούς μαθητές του ὅτι ἔκανε τό θαῦμα γιά τήν πίστη τοῦ ἀσθενοῦντος ἤ τοῦ αἰτοῦντος, καί ἄλλοτε πάλι κατέκρινε τήν ἀπιστία ὅσων δέν πίστευαν στό θαῦμα, ἀλλά τό ἔκανε ἀπό ἀγάπη καί εὐσπλαγχνία πρός τόν δοκιμαζόμενο καί πάσχοντα.

Αὐτή τήν πίστη πού ἀνέμενε ὁ Κύριός μας ἀπό τόν μαθητή του, τόν Πέτρο, στό σημερινό εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, ἀναμένει καί ἀπό ἐμᾶς. Διότι καί ἡ δική μας ζωή

μοιάζει πολλές φορές μέ τή νυκτερινή συνάντηση τοῦ Χριστοῦ μέ τούς μαθητές του στήν τρικυμισμένη θάλασσα τῆς Γεννησαρέτ.

Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού αἰσθανόμεθα ὅτι διαπλέουμε τό πέλαγος τῆς ζωῆς μας μέσα στό σκοτάδι. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού αἰσθανόμεθα καί ἐμεῖς τό πλοῖο τῆς ὑπάρξεώς μας, τῆς προσωπικῆς ἤ τῆς οἰκογενειακῆς μας ζωῆς νά κλυδωνίζεται ἀπό τούς ἀνέμους τῶν προβλημάτων καί τῶν δυσκολιῶν πού συναντοῦμε, νά ταλαιπωρεῖται ἀπό ποικίλες καταστάσεις, ἀπό τήν κακία καί τήν ἀδικία τῶν ἀνθρώπων ἤ κάποτε καί ἀπό τήν προσωπική μας ἀδυναμία ἤ φοβία. Δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού αἰσθανόμεθα νά κλυδωνίζεται ἡ ψυχή μας, καθώς δέν μπορεῖ νά ἀντέξει τούς πειρασμούς καί τίς δοκιμασίες πού συναντᾶ. Καί τότε αἰσθανόμεθα μόνοι καί φοβισμένοι. Γιατί; Γιατί δέν ἔχουμε τήν πίστη πού πρέπει νά ἔχουμε. Γιατί, ὅταν ἔχουμε πίστη, δέν αἰσθανόμεθα μόνοι οὔτε ἀδύναμοι, ὅ,τι καί ἄν συμβαίνει γύρω μας καί μέσα μας. Μπορεῖ νά μήν βλέπουμε τόν Χριστό, ἀλλά Ἐκεῖνος εἶναι παρών καί μᾶς ἐνθαρρύνει μέ ποικίλους τρόπους. Μᾶς ἁπλώνει τό θεῖο του χέρι καί μᾶς καλεῖ κοντά του, γιά νά ἀποδείξουμε ἔτσι τήν πίστη καί τήν ἐμπιστοσύνη μας σέ Ἐκεῖνον.

Ὁ Χριστός μᾶς ὑπόσχεται ὅτι ὅσοι πιστεύουν σ᾽ Αὐτόν, θά κάνουν ὅσα ἔκανε καί Ἐκεῖνος καί «μείζονα τούτων». Ἀρκεῖ νά ἔχουμε πίστη ὄχι ἐπιφανειακή καί πρόσκαιρη ἀλλά σταθερή, βαθειά καί οὐσιαστική πίστη στή δύναμή του. Καί Ἐκεῖνος θά εἶναι πάντα δίπλα μας καί θά μᾶς σώζει καί ψυχικά καί σωματικά, ὅπως καί τούς μαθητές του.

© IMBNK